

ת"פ (קריות) 68071-11-22 - מדינת ישראל נ' אשגרה נחום ימסה

ת"פ (קריות) 68071-11-22 - מדינת ישראל נ' אשגרה נחום ימסה קריות
ת"פ (קריות) 68071-11-22

מדינת ישראל

נגד

אשגרה נחום ימסה

בית משפט השלום בקריות

[05.11.2024]

כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

החלטה

לפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום בשל אי קיום חובת השימוע, הקבועה בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - החדס"פ).

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של פציעה כשעבריון מזויין - עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי התגורר מר מיכאל חדד (להלן: "המתלונן") בדירת הקרקע ברחוב השופטים 5 בקרית ים והנאשם התגורר בקומה הראשונה באותו בניין.

בתאריך 6.11.21 בסמוך לשעה 18:00 הגיע הנאשם לביתו של המתלונן וטען בפניו כי השליך בכניסה לבניין זבל וכי עליו לפנותו. בעקבות האמור, התעורר בין השניים וויכוח. בסיומו של הויכוח, שב הנאשם לביתו ולאחר מספר דקות, יצא הנאשם מביתו, החל לעלות במדרגות הבניין והבחין במתלונן עומד בחצר ביתו. באותן הנסיבות, נטל הנאשם שער עשוי ברזל בצבע אפור, השליכו לעברו של המתלונן, אך השער לא פגע בו והמשיך ונטל סולם שהיה מונח במקום, השליכו לעברו של המתלונן ואשר פגע בראשו וגרם לפציעתו בראשו בקרקפת ונגרם לו חתך עמוק עם דימום מסיבי בראש, פצע בקרקפת עד 15 ס"מ. המתלונן נזקק לקבלת טיפול רפואי ולאחר עצירת הדימום פונה על ידי מד"א למיון בבית החולים רמב"ם לקבלת טיפול רפואי.

בתחילה הופנה התיק להליך מוקד ולאחר שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום, נותב התיק בפני מותב זה לשמיעת ראיות. יודגש כי כבר במעמד הליך המוקד טען הסנגור כי אין בפניו כל אינדיקציה לעובדה כי קוימו חובת השימוע והיידוע.

עם הפניית התיק לפני, התבקשה עמדתה של המאשימה אשר הצהירה כי לא נערך שימוע בתיק זה מאחר וכלל לא נשלח מכתב יידוע. המאשימה הודתה בטעותה וטענה כי הדבר נעשה בהיסח הדעת ובתום לב. המאשימה טענה כי יש לקיים שימוע בדיעבד מבלי להורות על ביטול כתב האישום ובוודאי שאין להורות על זיכוי הנאשם. אין מחלוקת בין הצדדים כי לא נשלח לנאשם מכתב יידוע ולא נערך שימוע כמתחייב בהוראות החוק. המחלוקת בין הצדדים נעוצה בנפקות פגם זה.

אחר ששמעתי טענות הצדדים ועיינתי בתגובות שוכנעתי כי דין הבקשה להתקבל. הליך השימוע מעוגן בסעיף 60א לחסד"פ ונועד לאפשר לחשוד בעבירת פשע להציג טענותיו בפני התביעה בטרם תתקבל החלטה על הגשת כתב אישום בעניינו. על החשיבות של זכות השימוע ניתן ללמוד מדברי ההסבר להצעת החוק:

" ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות בחברה שאנו חיים בה. די בכתב אישום, לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק זכות השימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמדו הציבורי (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 26) (זכות השימוע) התשנ"ט-1999, הצ"ח 2802).

כמו כן ראו לעניין זה בג"צ 4175/06 הרב אלבז נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' וכן ע"פ 1053/13 הייכל נ' מדינת ישראל (23.6.13).

"החלטה להעמיד אדם לדין היא החלטה מנהלית. בעניינינו, טוענת המאשימה כי שלחה את מכתב היידוע וראיה לכך היא העובדה כי על המכתב מודבקת מדבקת המספור של דואר הרשום יחד עם זאת אני סבורה כי אין בכך כדי להוכיח כי המכתב נשלח בפועל ולא הוגשה לעיוני כל אסמכתא לכך. יתירה מכך, מרישומי רשות הדואר עולה כי אין כל מידע באשר למספור של דבר הדואר דבר אשר מחזק את עמדת ההגנה כי המכתב לא נשלח (על אף שהודבקה מדבקה). ייתכן כי המאשימה שלחה לנאשמת מכתב יידוע, אך אין בידה להוכיח זאת".

סעיף 60א(ג) לחסד"פ קובע כי נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה. אלא שבעניינינו אין מחלוקת כי לא נשלח מכתב כלל. לפיכך, הגשת כתב האישום כנגד הנאשם נעשתה ללא שימוע כדין ונראה כי נפל פגם בהחלטה להעמיד לדין את הנאשם נוכח האמור. פגם שנפל בהליך, יכול להביא לתוצאות שונות, לרבות ביטול כתב אישום. נקבע בפסיקה כי פגם בפעולת הרשות ייבדק על פי עוצמת הפגם ונסיבות המקרה. על פי הפסיקה עשוי בית המשפט להורות על עריכת שימוע בדיעבד וזאת בבחינת ריפוי הפגם, כך שעל המאשימה לשמוע טענותיו של המבקש בלב שלם ובנפש חפצה ואם יש ממש בטענותיו לבטל את כתב האישום.

ניתן למצוא בפסיקה שתי מגמות, כך למשל ניתן למצוא בפסיקה החלטות שהורו על ביטול כתב אישום ראו: ת"פ (ירושלים) 5286/05 מדינת ישראל נ' יונתן (18.9.07); תפ"ח (ת"א) 1013/08 מדינת ישראל נ' גבריאל (26.2.08); 26848-11-10; ת"פ 26848-11-10 מדינת ישראל נ' חאלד דוויק (13.3.14); ת"פ 35953-06-14 מדינת ישראל נ' ימיני (28.12.14); ת"פ 15352-06-14 מדינת ישראל נ' מונסון (24.12.14); ת"פ 4456-01-17 מדינת ישראל נ' שריף מזאריב (12.9.17); ת"פ 4974-08-17 מדינת ישראל נ' יעקב פדלון (14.6.18).
מנגד, ישנן החלטות שהורו על שימוע בדיעבד בעודו של כתב האישום תלוי ועומד ראו: ת"פ (ירושלים) 29311-02-13 מדינת ישראל נ' שבתי (11.9.13); עמ"ת (מרכז) 22305-03-13 מדינת ישראל נ' ז'ורנו (13.3.13); 58650-01-14 (רח') מדינת ישראל נ' פלקה (21.10.14); ת"פ 50906-08-15 מדינת ישראל נ' בן יצחק ואח' (16.4.19); ת"פ 44785-07-17 מדינת ישראל נ' שרון רביב (27.3.19).
לעניין זה ראו בש"פ 984/10 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 25.2.2010):

" זכות השימוע נתונה לחשוד בשלב שבו טרם הוגש נגדו כתב אישום, ולא לאחר הגשתו. אין דומה שימוע ביחס לכתב אישום שטרם הוגש, לשימוע הנערך לאחר הגשתו. אין דומה שימוע לפני מעשה, לשימוע בדיעבד, בעוד כתב אישום תלוי ועומד. מאחר שבמקרה זה השימוע יערך בעוד כתב האישום עומד בעינו, נדרשת פתיחות מיוחדת מצד גורמי התביעה להאזין לטיעוני העורר. ראוי כי השימוע יהווה הליך טיעון ממשי שיביא להערכה מחודשת של מלוא השיקולים הרלבנטיים בידי התביעה, תוך נכונות להאזין לדברים בנפש חפצה ומתוך פתיחות לקלוט ואף להשתכנע, במקום שיש בדברים ממש (בג"צ 554/05 אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה, פ"ד ס(2) 299 (2005); בג"צ 4175/06 הרב אלבז נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.6.2006)).

בנסיבות העניין, אני סבורה כי טיבו של הפגם וחומרת העבירה מובילים למסקנה כי יש להורות על ביטול כתב האישום ולאפשר שימוע מבלי שתלוי ועומד כתב האישום כנגד הנאשם. לנאשם טענות הגנה שיש בהן כדי להישמע במסגרת הליך השימוע ומובהר כי אין בביטול כתב האישום כדי למנוע מהמאשימה להגיש כתב אישום לאחר שימוע שיערך לנאשם.

טרם אסיים את החלטתי ובשולי הדברים, אציין כי לא אחת לא מצורפים מסמכים הקשורים לשימוע או מכתב יידוע לחומר החקירה המועבר לידי ההגנה. לשיטתי, מדובר בחומר חקירה לכל דבר ועניין ויש לצרף את מכתב היידוע וככל שישנם מסמכים נוספים באשר לשימוע שנערך או לא נערך לנאשם, לחומר החקירה המועבר להגנה במסגרת זכות העיון.

אשר על כן ולאור כל האמור, אני נעתרת לבקשת ב"כ הנאשם ומורה על ביטול כתב האישום.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ה, 05 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.